



НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

**ВЕЛИКОТО
ПРОТИВОСТОЕНЕ
НА МАРС**

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

ВЕЛИКОТО ПРОТИВОСТОЕЕНЕ НА МАРС



6.03.2004
И. Дойнов

Библиотека • ЕВРОАСТРАЛ •
Бургас, 2003 г.

Предан ученик в Бялото Братство, през целия си живот Николай Дойнов е живял и творил в светлината на Учителя Беинса Дуно. Етюдите, легендите и научните му есета са проникнати именно от тази светлина, която им придава духовна дълбочина и мъдрост.

Имаме намерение останалите у нас ръкописи на нашия баща да излязат в поредица с Божията помощ! Тъй като неговата главна линия на интерес беше любимата му Астрология, която той наричаше Царската наука, поредицата започва с тази тема.

На добър час!

Ина и Евгения Дойнови

Николай Дойнов /1904-1998/ е роден в Габрово. Завършва Априловската гимназия, а после – математика и физика в Софийския университет. Работи като търговец.

От 1922 година е ученик в Бялото Братство и е един от първите заселници в новосъздаденото от Учителя Петър Дънов братско селище в кв. "Изгрева"-София. Дейно участва в живота тук и е избран за домакин и член на Братския съвет. През 1937 година се запознава със съпругата си оперната певица Дора Карастоянова, също ученичка на Учителя, с която имат две дъщери – Ина и Евгения.

След 9 септември 1944 година цялото имущество на Николай Дойнов е конфискувано, а по време на гоненията на религиозните общности той е арестуван и без съд и присъда прекарва 2 години в концлагера в Белене при нечовешки условия. Побоява се зле и го отвеждат в затвор. След затвора работи в лаярна работилница, където при нещастен случай главата и лицето му биват обгорени с разтопен метал. В непоносимата болка ученикът усееща до себе си присъствието на Учителя, който му казва: "Николай, не се безпокой и не се тревожи, всичко ще мине!". Не след дълго време Дойнов е изписан от болницата без белези по лицето. /Още веднъж през 1942 година Учителят го е спасил от обесване./

Впоследствие през годините Николай Дойнов прехранва семейството си като хамалин и мозайкаджия. Свободното си време посвещава основно на науките астрология, хиромантия и френология. Чете много и усилено се занимава с изработване на хороскопи. С големите си успехи като астролог и езотерик става известен в страната и в чужбина. Издава 160 различни есета и легенди под общото заглавие

"Из летописите на Древността", брошурата "Окултни импресии" и книгите за астрология, хиромантия и френология "Науките на първата човешка раса" и "Звездният мир", както и "И очите ми видяха Изгрева" /по идея на Учителя/, излязла посмъртно.

Николай Дойнов завършва земния си път в пълно съзнание на 3 октомври 1998 година. За деня на погребението си шепнеешком предрича: "Той ще бъде светъл ден!". И в преносен, и в буквален смисъл тогава грее великолепно слънце...

ВЕЛИКОТО ПРОТИВОСТОЕНЕ НА МАРС

Нашето столетие се ознаменува с една изключително важна придобивка в разбирането на всичко, което ни заобикаля.

Доказа се по безспорен начин, че всеки предмет, всяка вещ, всяко тяло е плод на непонятна за нас по своето естество концентрация на сила. Тази сила е заключена по един абсолютен начин в някакъв плътен, непроницаем затвор. Тя бавно, но сигурно изтича от решетките му като руши и самите решетки. Това най-добре показват радиоактивните елементи, които са най-старите на нашата земя. Те постоянно излъчват сила. Сила излъчват не само радиоактивните, но и всички други елементи, както и всички тела, но тези излъчвания са слаби и все още в много отношения неуловими за сега. До този извод днес много учени са дошли.

Древните мъдреци по вътрешен път са разбирали това и са казвали: "Светът е направен от нещо, което е движение, и нещо, което е покой. Движението непрекъснато изтича и руши самия покой."

На този процес са подчинени всички тела, от най-малките до грамадните по своя размер светила по небесната сфера. В природата нищо не е без значение, без смисъл, нищо не е напразно. Тези сили са в служба на най-великото, на живота.

Слънчевата система е семейство, съставено от 12 членове: девет известни ни сега планети, една разрушена между

орбитата на Марс и Юпитер, една, както се приема, в орбита между Меркурий и Слънцето и една в орбита зад Плутон.

Всички тези планети заедно със своите спътници са плод на сили, плод на отпадъчни сили, изтекли от Слънцето. Сили, които не са могли да влязат в него като градивен и енергетичен елемент. Следователно това са сили, които по своя характер са нещо свършено по-друго от силите, които Слънцето носи и дава от себе си – сили на топлина, на светлина, сили на Любовта, на жертвата – силите на живота.

Всяко живо същество приема като храна вещества, които му осигуряват градивен и енергетичен материал. Но не всичко от това, което е прието, е способно да се включи в този сложен и все още неразбран за нас процес. Част от тези вещества се изхвърлят като неспособни да се включат във веригата на онова велико и могъщо течение, наречено живот. Изхвърлените вещества, сили минават многократни кръгове на преобразования, за да бъдат способни за задачите на живота. Тези, изхвърлените, носят елементите на инертното, дивото, примитивното, елементите на покоя. Те само в продължение на много време бавно, но сигурно ще се облагородяват, за да дадат път на живота.

Доказано е по безспорен начин, че цялото космично пространство е плътно наситено със силови полета. Всички небесни тела са потопени в този необятен океан от сили, те плуват в него и се хранят от него.

От това, което всяка планета от слънчевото семейство представлява като физическо тяло със своя размер, вид и строеж на веществото, от механиката, която проявява, и начина, по който се движи по своята орбита и около своята ос, може да се извади заключение за вида и интензитета на силите, които са я образували, за силите, които тя излъчва от себе си и за степента на нейната еволюция.

От всички планети на Слънчевата система най-добре е проучена планетата Марс. Още от най-дълбоки времена и до

днес най-много тя е занимавала астрономите и изобщо хората с научен интерес към звездния мир. Докато обаче днешните астрономи изучават физическия облик и механиката на телата от звездния мир, с други думи – неговата анатомия, то в древността хората на напредничавата човешка мисъл са отдавали еднакво внимание и на функциите, които всяко небесно тяло има, тъй както всеки орган от едно живо същество освен своя анатомия има и своя физиология. Изучаването на физиологията на небесните светили е предмет на астрологията.

Основоположниците на съвременната астрономия Коперник, Галилей, Нютон и особено Йохан Кеплер, които ние смятаме за гениални, са приемали астрологията и усърдно са се занимавали с нея.

На червената планета от Слънчевата система е дадено името на бога на войната Марс. Това нито е случайно, нито е произволно, както се пише в трудовете по астрономия. Древните мъдреци са дали това име на планетата, защото са установили, че силовите полета, които тя излъчва, носят грубост, бруталност, устрем към раздори, кавги, убийства, войни и грабежи. До този извод те са стигнали след дълги наблюдения и изследвания. Когато в звездната карта на новородения човек Марс се намира в съединение или противостоеене със Слънцето, когато Марс е в силна позиция в тази карта /изгрява, залязва или е в зенита и надира/, тогава това дете при добра организация на двойника си наистина проявява сила, енергия и издръжливост, а при лоша – грубост, бруталност и устрем за завоюване, разрушения и кражби.

Същото имаме по отношение на цялото човечество и на някои човешки общества, когато Марс е в своето велико противостоеене. Когато той е бивал близо до Земята, древните са забелязали възбуда на човешкия род и желание за диктатури и военни разправии. Тези именно убедително повтарящи се събития, както в звездната карта на отделния човек,

така и в проявите на човешкото общество, когато планетата е в по-специално положение, са били причината да ѝ се даде името на бога на войната.

Че наистина в древността е имало хора с разбиране по този въпрос, особено във Вавилон, и с големи познания върху физиологията на небесните светила, говори историята с мъдреците, написана в Евангелието. Те по положението именно на Марс и на Юпитер в съзвездието Риби, което е имало своето влияние върху Юдейската земя, са установили раждането на велик цар на Земята. Тяхната увереност в науката им е била толкова голяма, че са тръгнали от Вавилон чак до Йерусалим да търсят новородения цар, за да му се поклонят и му поднесат подаръци.

Останалите други писания от древността също говорят за голямото разбиране на тогавашните учени относно влиянието на небесните светила и по-специално на планетите върху отделния човек и обществото. В едно писание от Вавилон през четвърти век преди нашата ера е казано, че ако едно дете се роди, когато тази планета изгрява, то ще боледува, ще бъде преследвано от страдания и при нещастен случай ще умре.

Египтяните също са приемали, че планетите са извор на силови излъчвания, които въздействат върху живота, и са ги наричали Звезди на живота. На червената планета те дали името на бога на войната, когото наричали бог Мизис, господар на лъвовете, които всичко виждат.

В Гърция планетата Марс имала името на бога Арес, един силен и страшен бог на войната, раздорите и разбойниците. Той бил господар и на огъня и желязото. Каква точна характеристика е дадена на силите, които изтичат от Марс!

Сегашното име на планетата идва от римляните по името на техния бог на войната Марс.

Във физическата характеристика на планетата Марс и в начина, по който тя се движи около своята ос и около

Слънцето, ще търсим и естеството на нейното влияние. Това се улеснява до голяма степен от факта, че тя е единствената планета, чиято повърхност може да се наблюдава непосредствено от Земята, и че идва в своята обиколка около Слънцето от всички планети най-близко до Земята – само на 55 милиона километра.

Нейният размер, нейният диаметър е почти два пъти по-малък от този на Земята. Тя има диаметър 6770 километра, докато Земята има 12770. Това ни дава основание да приемем, че размерът на силите ѝ е от малките и че не е особено трудно да се презвзмогва нейното влияние. Тя е по-голяма само от Меркурий.

Марс е първата външна планета зад орбитата на Земята и се движи на едно разстояние между 206 и 249 милиона километра. Движи се по елипса, сравнително разтеглена, с едно междуфокусно разстояние от 43 милиона километра. Това значи, че Слънцето в своя устрем влачи след себе си планетата с известна мъка. Това изтегляне на нейната орбита е едно указание, че в своето развитие тя е назад и с известна трудност приема силовите линии на Слънцето, за да го следва без обтягане.

Плоскостта на екватора на Марс и плоскостта, определена от орбитата му, сключват един ъгъл от 25 градуса, малко по-голям от този на Земята, който е 23,5 градуса. Това подчертава неблагоприятните условия, в които се намира планетата по отношение на топлината, за да има този наклон, който дава възможността за добре изразени годишни времена в двете ѝ полушария – пролет, лято, есен, зима, както е и на Земята. Наличието на годишни времена се потвърждава и от видимите бели шапки на полюсите ѝ, които през зимния сезон са значително по-големи, бързо намаляват, когато в полушарието почне пролетта, и почти изчезват през лятото. Те не са нищо друго освен скреж или много тънка покривка сняг, което показва, че влагата на планетата е

много малко. Не са забелязани и плътни дъждовни облаци, което показва същото.

Липсата на планини и по-големи възвишения говори, че геологически планетата не е много активна.

Движението е един много верен показател за еволюционния процес, в който дадено тяло се намира. Там, където има движение, там има и разумност. Завъртането на Марс около своята ос става за 24 часа и 37 минути, значи малко по-бавно от това на Земята. Като се има обаче предвид, че диаметърът на Марс е почти два пъти по-малък от този на Земята, то очевидно е, че всяка точка от нейната повърхнина ще има много по-малка линейна скорост от която и да било точка на Земята. Освен това, както на Земята, така и на Марс оста на въртенето не е постоянна, тя мени своето място, като описва една окръжност. Земната ос описва тази окръжност за 26000 години, а марсианската, според изчисленията, за 183000 години. Тук имаме една очевидна бавност в движението на Марс. Това показва, че еволюционният процес при Марс е по-бавен от този на Земята.

За еволюционната скорост на Земята учените привеждат следния пример. Те приемат, че животът на Земята се е зародил преди около три милиарда години. Досега животът тук е успял да създаде толкова свършено вещество, каквото е сивото вещество в мозъците на атомните учени. Ако еволюционният процес беше само с 10 процента по-бърз, то такива мозъци щяхме да имаме преди триста милиона години. Очевидно е от какво голямо значение е скоростта, с която се движи еволюцията, а тя при различните небесни тела не е еднаква. Еволюционният процес даже за различните части на Земята не е еднакъв. Има места, области, където той е по-бърз. Народите в различните континенти съвсем не са еднакви по своето развитие, нито пък имат еднакъв темп на еволюционен процес. Като ярък пример да вземем едно съобщение във всекидневния печат.

Москва, 21 ноември 1971 г. Памир, едно от най-големите плата на нашата планета, учудва учените. Експедиция от съветски ботаници намира там ябълка на 160 години, която през краткото лято успява да даде два пъти плод. Местният дъб израства до три метра за една година и още на четвъртата дава плод жълди. Учените видели също слънчогледи с 50 големи пити на едно стъбло. Намерено е също, че там проявяват необикновени свойства не само растенията от местен произход, но и тези, донесени от други райони.

С просто око Марс се вижда като ярка звезда, обагрена в червен цвят. Тази яркост е особено ясно изразена, когато планетата е най-близо до Земята /около своето велико противостоене/. През телескоп тя изглежда като червен кръг, върху който при благоприятни условия се наблюдават тъмни петна и ивици в зеленикав цвят, а също така и големи области, обагрени в червен и жълтеникав цвят, които заемат над 2/3 от повърхността ѝ. Според естеството на отразената светлина тези големи области явно са покрити с пясък, съдържащ много железни окиси и лимонит. Зелените ивици и петна ще трябва да приемем, че са разседи на марсианската повърхност, в които е излязла първичната топла минерална марсианска вода. В тях вече има растителни видове, като лишей и мъхове, издържащи на по-неблагоприятните условия. Тези тъмни области са и по-топли от околната среда.

Всички минерали на нашата планета, както и навсякъде, съдържат в себе си вода в най-различни проценти, като в някои от тях тя достига до 30 процента от собственото им тегло. Тази вода е плод на бавни и сложни процеси, които стават в самите скални маси. С течение на времето тази минерална вода от глъбините се отделя и като по-лека излиза на повърхността като извори. По въпроса за водата на нашата планета имаме едно интересно изказване на Учителя. Една сестра го попитала: "Вие препоръчвате да пием топла вода. Защо тогава природата е дала изворите да имат сту-

дена вода?" Учителя отговорил: "Студената вода отпосле е дошла." Това е явен намек, че минералните води, които изобщо са повече или по-малко горещи и не менят своя дебит, идват като първични от дълбоките недра на Земята. Те са дали и водните пари, от които са паднали първите дъждове, създали обикновените извори.

Установено е, че атмосферата на Марс е много тънка газова мантия, почти винаги прозрачна и безоблачна. Тази прозрачност позволява да се наблюдава повърхнината на планетата добре, което за останалите планети на Слънчевото семейство не е в сила.

Топлината на Марс е малко. Там е много по-студено, отколкото на Земята. Общо измерено е, че средната годишна температура на Марс е между минус 15 и минус 30 градуса, докато на Земята е плюс 14 градуса по Целзий.

От всичко казано до тук може да се заключи, че Марс е една бедна планета – с малко почва, малко вода, малко въздух, малко топлина. Тези четири основни условия за развитието на живота са в голямо ограничение на тази планета. Оттам и нейното влияние ще носи белезите на суровост, оскъдица и примитивни прояви. Със своето влияние върху човека и обществото тя ще дава жадност към заграбване на ценности, необходими за развитието на живота, които тя няма, а оттам и устрем към войни. Защото войната не е нищо друго освен добре организиран грабеж в голям мащаб.

Последните изследвания, както и снимките, направени от изпратените през 1971 г. космични станции, показват, че на повърхността на Марс има много кратери. Тези кратери са следи от паднали късове на разрушената планета с орбита между Марс и Юпитер. Американският астроном А. Хол открива, че около планетата се движат два спътника. Единият от тях, наречен Фобос, се движи на разстояние 9354 километра от нея, обикаля я за 7 часа и 39

минути и има диаметър 16 километра. Деймос, както се нарича другият, има диаметър от 8 километра, движи се на разстояние 23487 километра от Марс и го обикаля за 30 часа и 17 минути. И с най-силните телескопи те не се виждат като кръгчета, за да може да се установи точният им диаметър. Освен това направените наблюдения през 1945 година от американския астроном Шарплес показват, че Фобос ускорява своето движение, което в резултат води към едно бавно, но сигурно доближаване на този спътник до планетата и според изчисленията той ще трябва да падне след около 70 милиона години. Такова нещо навярно ще се установи и за Деймос. Съвсем ясно е, че това не са редовни спътници, а късове от разрушената планета, които все още не са паднали и се въртят около Марс, привлечени от притегателната му сила. Това пък, от своя страна, допълва влиянието на Марс с една черта на жажда да се руши, без да се държи сметка има ли или няма смисъл.

Такова е общо влиянието на Марс, когато той е в силна позиция при раждането на човека. А влиянието му върху човешкото общество най-ярко се долавя, когато той е в своето велико противостоене – когато е на една права линия със Слънцето и Земята. На всеки 2 години и 50 дни има противостоене или, както се казва още, опозиция. Но на всеки 15 и 17 години имаме противостоене, при което Марс е най-близко до Земята, и то се казва **“велико противостоене”**. Тогава той се намира на 55 милиона километра от Земята. Най-скорошните такива положения бяха през 1971, 1956, 1939, 1924 години. През тези години се случиха интересни, пълни с опасности събития, които не могат да не ни накарат да се замислим.

През 1971 година имаше голямо напрежение – по време на войната между Индия и Пакистан. Малко ли е според изнесеното в печата, че само в източен Пакистан са загинали над три милиона души?

През 1956 година беше кризата за Суецкия канал, при която едва не започна голяма война между Египет, от една страна, и Англия и Франция, от друга, а опасността тази криза да прерасне в голям и всеобщ конфликт беше налице.

През 1939 година започна Втората световна война.

През 1924 година светът беше зaleyт от устрем към диктатури.

Всичко това може да се вземе от някои само като едно случайно съвпадение, но за други то ще бъде повод за дълбок размисъл. Човекът и човешкото общество трябва да намерят в себе си сили да се опазят от влиянието на Марс, още повече като видяхме, че това влияние не е тъй силно.

Влиянието на Марс намира своя отглас в онази част на човешкия мозък, която се намира около ушите.

нуари 1972 г.